

a Majtényi síkon túljutva hirtelen
elnémult, *Küszködő férfi a könnyeivel,*
úgyhogy csalhatott is éppen a fülem,
mikor megütött, hogy a professzor
összemossa Trianont a Világgossal.

Kerber Balázs

Egy lépésre

Lilás-halk kavicsok között alszik a nap,
a rózsaszínű ég egy leplet hajított le,
és kókadt-barna a pad, nem messze
a folyó már nem üdítő hidege, egy kutya
szimatol. Órát látni a halvány levegőben,
mutatózene. Mennyi egy szilárd perc?
Hogy mérhető a párkányfehér? Ha valaki
támaszkodik, mint a tej. A fenti, bezárt
táj. A csillagok házsámai, söprögető
ködök. Kemény, szürke küszöb. A holdnál
ül egy asztaltársaság; lassú mozdulataik,
lassú tömbök. Hőmérőmagas gombsorok.
Felvonjam szemöldököm? Hibádzik egy
fénypont. Úgy ülünk, mint a színházak,
a mozik, az éjjel-nappali kocsmák,
az út fölött a farkaszemet néző épületek.
A kövezeten sétál egy kéz, egy hang,
valakin úgy reszket a ruha, hogy bele-
fáradok. A fal hossza: az egy vagy
két óra hossza, ház az időben, hossz
a lyukban. Milyen vidám egy belső
udvar, az üresen maradt négyzetnyi
tér. Talaj előtttem, talaj mögöttem.
Pályákon az öntött gumiburkolat egy
porhanyós estén. Támaszkodni, mint
beállni, nézni, mint járni. Van idő
egy lépésre, van idő többre is.

Most az esernyőt

Mikor a kék korlát fölé érnek az ablak alakú fénykapuk. Különös lépcsőhajlat; kanyarodó zárófal, mint egy iglu belsejében. Láttad már a plafonon a nap eredményeit? Megfognak a tekercecseket, indulnak lefelé, az összeset megfognak, egy szekrényt még becsuknak, üres már a kékes-vajszerű emelet, de ott vannak még azok a steril, nehezen elbeszélhető pillanatok, egy lépés a csempéhez közel, a hideg folyosó egyik négyzete, a fal egyik története, az egyenes út lendülése. A padló zsizsikes mintája, mint evés után a teltség, és a világos szürkeség, akár egy nyíló képernyő derűje. Iratokban a bekezdések, elhagyott vizek. Megfognak a tekercecseket, indulnak lefelé, elköszönnek a kilincsektől, a mennyezet ugyanúgy ásít, de másképp ásít, szürkéjébe kúszik az ultramarin, pezseg a fül. A villanó; egy-egy villanó pont a léptek ütemében, korlátforduló heve, szél alatta, szél fölötté. Ablakkapu. Evés után a teltség, a suhanást követő fulladt tompaság, ernyedten lépnek. Benéznek minden emeletre, elhullámszik néhány folyosófal, aztán lent az előcsarnok tiszta padlóköve. Most az esernyőt veszik elő vagy szerencsét kívánnak. És az ajtó mintha nem is nyílna, hanem kitörne.

Szeme előtt

Aki most bizonytalanul áll a falnál, és átnéz egy lyukon, kékes, túl kékes az ég, mint amikor jégkrém kerül nyáron a kézbe egy elosonó színű buszpályaudvar előtt. Lámpa fölött mint inda száll a három festett csík. Rózsaszín: alvó házak homlokzata, néhány hajóablak, éppen felébredt arc a fogkrémfehérben. Lebegő

gömb az idő. Zöld: kis füves rész
 a rejtett utcában, fordul veled
 egyet a tér, ha arra tévedsz, dobban
 a levegő. Szürke: messzebbi híd,
 még nem érsz oda, mert a kopott,
 elhagyott éttermet nézed. Pattogzó
 teraszkorlát. Aki most áll a falnál,
 annak bizonyára el kell majd
 fordulnia, a rést csak átmenetileg
 nézi; olyan telephely ez, mint
 a lépés helye, mint egy hosszabb
 utca szerepe egy napban. Kapuhideg,
 ernyővacsora. Nézni azt a bóbiskoló
 cigarettát, hogyan tágul ki abban
 a még nem egészen esti és nem is
 délutáni, mélyebbnél mély képpen
 a műanyag szék lába. Sátorbelső
 színein átbújni. Végigmenni a fal
 mellett, az egész város egy téglafal,
 fölötte az ég: udvarias párbeszéd
 az angolkönyvben. Tea, konyhaszekrény.
 Aki elindult, most megnyugszik,
 mert köszönhet egy ismerősnek.
 Szeme előtt némi zsvajj.

